

Kum z laskavim naslovom

Planinski dom na Kumu – naj planinska koč 2015 Zdenka Mihelič

Poletna akcija izbora naj planinske koč je letos v okviru Planinske zveze Slovenije (PZS) s partnerji potekala že četrtič. Po dveh zaporednih zmagah Koče na Dobrči ter po lanskoletni zmagi Valvasorjevega doma pod Stolom je letošnja krono odnesel Planinski dom na Kumu. PZS je po prvih treh letih sodelovanja s časnikom *Nedelo* letošnji izbor izvedla v sodelovanju s portalom Planet Siol.net.

V prvem krogu glasovanja za najbolj priljubljeno planinsko koč 2015 so glasovalci portala Planet Siol.net izbirali med 59 kočami (od skupno 178 planinskih koč, zavetišč in bivakov), ki imajo bodisi certifikat Okolju in/ali Družinam prijazna planinska koč bodisi vgrajeno čistilno napravo. V finale se je uvrstila dvanajsterica, ki je s svojo prijaznostjo, z okusno hrano pa verjetno tudi s čudovito okolico prepričala največ glasovalcev. Pred obiskovalci gora se je tako znašla zahtevna naloga. A vendarle, zmagovalec je le eden, tisti, ki je na koncu med okrog 45 tisoč oddanimi glasovi prejel največ glasov. V precejšnji prednosti pred zasledovalci je bil

okronan Planinski dom na Kumu, ki praktično v središču Slovenije kraljuje na višini 1211 metrov z več različno dolgimi pristopi, čudovitim razgledom in je v oskrbi Planinskega društva (PD) Kum Trbovlje in najemnika Romana Ledinka, ki skupaj s svojo ekipo razvaja planince z raznimi dobrotami in gostoljubjem šele dobrih 16 mesecev. Plaketo so zaslužnim na Kumu predstavniki PZS in portala Planet Siol.net podelili 13. septembra, ko so se obiskovalci peš ali s kolesom podali na že 25. vzpon na Kumu; to se je dogajalo le 14 dni za kumsko nedeljo (zadnjo nedeljo v avgustu), ki je poleg noveletnega pohoda (prvo soboto v novem letu) največji dogodek na Kumu. Predsednica

Ledinkovi. Brez podpore družine ne bi bilo uspeha. Foto: Manca Čujež

PD Kum Trbovlje Marjeta Bricl je na prireditvi poudarila, da gredo zasluge za zmago oskrbniku Ledinku, a za njo stojijo tudi pravilne odločitve domačega PD. Dodala je še, da delo oskrbnika ni tako romantično, kot je videti, ampak zelo odgovorno. Orisala je še zgodovino doma, ki jo je od leta 1948 pisalo 34 oskrbnikov; najdlje, kar 17 let, ga je oskrbovala družina Herman-Bratun. Sedanji glavni na Kumu, Trboveljčan Roman Ledinek, slaščičar po poklicu, je kot samostojni podjetnik vrsto let delal torte in pecivo, zadnje štiri leta in pol pa je pomagal nečakinji in bratu Mihiu Ledinku na Šmarni gori. In kako je zajadral na Kum? »Od nekdaj sem imel željo imeti lokal in ponuditi ljudem to, kar znam – to so slaščice. Nekega dne je vsak neke izvedel, da je dom na Kumu 'prost', me spodbudil, jaz pa sem se kar na hitro odločil ter ženo Claudio doma presenetil z eno dobro in eno slabo

novico – več bomo skupaj, a delali bomo vse vikende.”

Planinski dom s certifikatom Družinam prijazna planinska koča, s čistilno napravo, postavljeno julija letos, z igrali za otroke, osličkom Maticem, dvema koticama in s 44 ležišči v različno velikih sobah je dostopen tudi z avtom, ima pa svoje specifičnosti, kot pravi Roman Ledinek, si je treba pozimi narediti tudi večjo zalogo za primer, če cesta kakšen dan ni prevozna. Obiskovalci iz vse Slovenije, prevladujejo družine in redni domači gostje (tudi sodelujoči v akciji Prijatelji Kuma), pa večinoma pridejo peš. Dom je odprt vse dni razen ob ponedeljkih, poleti od 8. do 20. ure, pozimi čez teden od 8. do 17. ure, ob vikendih pa enako kot poleti.

”Ko sem izvedel, da je Planinski dom na Kumu zmagovalec, nekaj časa niti govoriti nisem mogel. To je priznanje za minulo delo, a ne samo meni, ampak celotni moji ekipi. Pomeni nam zelo veliko. Hkrati je to zaveza za prihodnost, da se bomo tudi v bodoče trudili, tudi pri ponudbi. Sedaj promoviram bolj kot ne samo kumsko kremšnito, načrtujem pa novo slaščico, poimenovano kumska kraljica.” Seveda me je zanimalo, kakšna je kumska kremšnita, ki jo vsi tako hvalijo. ”Podobna je blejski, a s to razliko, da je narejena na Kumu, 1211 metrov visoko. Mogoče je tu redkejši zrak in se krema lažje zmeša

in nima morebitnih grudic,” je v smehu dodal Roman. Zmagoslavni naslov bodo poleg prireditve, na kateri sta bila vsem obiskovalcem *funšetr*c (zasavski šmorn) in pivo na voljo zastonj, proslavili še na eni večerji v ožjem krogu, pravi zagnani oskrbnik oziroma najemnik, ki ima trenutno petletno pogodbo, a če bo PD za to, bo ostal na Kumu še kakšno leto več. Seveda računa pri tem, predvsem kot pomoč čez zelo dobro obiskane vikende, tudi na ekipo, ki jo sestavljajo žena, sin Sebastian z družico, hčerka Barbara s svojim izbrancem, sestra, svak, pa še kakšen par rok vedno prav pride. Brez poglobitvega recepta seveda ne bomo zaključili tega pogovora in članka, zato naj z vami delimo, kakšen je recept Romana Ledinka za pridobitev naziva naj koča. ”V tako planinsko kočico moraš vložiti ne samo del sebe, ampak sebe celega. Predan moraš biti temu tako ti kot celotna ekipa. Rad imam, da ljudje pridejo, odidejo pa nasmejani in zadovoljni. Da mi rečejo: še pridemo. Ne glede na to, ali kaj zaluzim ali ne. Imamo sprejemljive cene in zanimivo ponudbo jedi na žlico tako prek tedna kot za vikende, ko planinci radi posegajo po kosilih in slaščicah. Kmalu pa seveda pride čas kolin, tako da – dobrodošli. Dobiti se da tudi vegetarijanske in veganske jedi, pa tudi jedi za bolnike s celiakijo, le povedati morate to ob naročilu.”

Vrstni red dvanajsterice najbolj priljubljenih planinskih koč med 59 kandidatami za laskavi naslov:

1. Planinski dom na Kumu,
2. Valvasorjev dom pod Stolom,
3. Koča pri Triglavskih jezerih,
4. Češka koča na Spodnjih Ravneh,
5. Planinski dom pri Gospičični na Gorjancih,
6. Koča na planini Razor,
7. Krekova koča na Ratitovcu,
8. Poštarski dom na Vršču,
9. Pogačnikov dom na Kriških podih,
10. Planinski dom na Zelenici,
11. Tončkov dom na Lisci in
12. Roblekov dom na Begunjsčici.

Dom, ki pod Ledinkovo roko beleži večji obisk kot poprej, je po prevzemu naslova še bolj obiskan. V prihodnje imajo v načrtu postaviti igrala za najmlajše, brunarico, kjer bodo pekli *miške* in *funšetr*c, ter organizirati poletni otroški planinski tabor. ●

Planinske kočice na znamkah Pošte Slovenije

Pošta Slovenije je v minulih letih izdala več poštne znamke s planinsko tematiko. Navadno so se prav te znamke uvrstile v najožji izbor za najlepše slovenske znamke. 29. maja letos je izšlo pet znamk, na katerih so upodobljene pomembne slovenske planinske kočice. Vsaka od njih predstavlja del slovenske planinske zgodovine. Najstarejša slovenska planinska koča, ki so jo odprli že 15. julija 1894, je **Orožnova koča** pod Črno prstjo, na planini Za Liscem v Spodnjih Bohinjskih gorah. Postavili so jo leto po ustanovitvi Slovenskega planinskega društva (SPD) z namenom, da naše planine približajo slovenskim planincem in jim ponudijo planinske poti s slovenskimi kačipoti in možnostjo počitka ter bivanja v slovenskih kočah. Poimenovali so jo po prvem načelniku SPD Franu Orožnu. Med obema svetovnimi vojnami je bila obakrat uničena. Prvič so jo obnovili leta 1922, drugič pa leta 2006. Jakob Aljaž je leta 1896 v Vratih postavil prvo kočo in leta 1904 tudi prvi planinski dom, ki pa ga je tri leta kasneje porušil snežni plaz z Rogljice. Leta 1910 so postavili nov **Aljažev dom**, ki je zunanjo podobo ohranil vse do današnjih dni. V Karavankah so leta 1909 planinsko kočo postavili tik pod vrhom Malega Stola in jo poimenovali po največjem slovenskem pesniku dr. Francetu Prešernu. Leta 1928 so kočo povečali, leta 1942 pa je bila koča požgana. Novo **Prešernovo kočo** so slovesno odprli leta 1966, leta 1984 pa so odprli obnovljeno in povečano kočo. **Češka koča** na Spodnjih Ravneh nad Jezerskim je plod dobrih odnosov slovenskih in čeških planincev. Postavili so jo že leta 1900. Vse do danes je ohranila zunanjo podobo češke kmečke hiše. **Ruška koča** na Pohorju je najstarejša pohorska planinska postojanka, ki jo je odprlo SPD leta 1907. V bližini so leta 1912 postavili še kočo Planika in leta 1922 Čandrovo kočo. Vse tri kočice so bile med drugo svetovno vojno požgane. Že leta 1946 so postavili novo Ruško kočo, ki je kasneje doživela več predelav in dograditev. Ilustracije planinskih koč je po obstoječih fotografijah pripravila Katja Mlakar Agrež iz Zadruga traparij, ki je poskrbela tudi za oblikovanje znamk. Njihove nominalne vrednosti so: 0,34 evra, 0,40 evra, 0,60 evra, 0,64 evra in 0,97 evra. Natisnjene so v nakladi 50. 000 kosov in v velikosti 50 x 25,5 mm, za čuda v Latviji, kot da doma ne bi imeli kakovostnih in poceni tiskarn.

Miro Eržen in Ciril Velkovrh

